

HALO

AYIN MİTOLOJİK ÇİFTİ:

**PYGMALION
& GALATEA**

BU AYIN TEMASI:

SEVGİ

BU AYA SEVGİ BAŞLIKLAR:

ŞİİR ÇEVİRİSİ

Hüseyin Arslan'ın Dokunaklı Çevirisi:
Arthur Rimbaud'un "Ophélie"si ve
ilham alarak yazdığı "A Letter to
Isolde" isimli özgün şiiri bu sayıda.

SATIRLAR ARASI

Nisa Kitapçı'dan "Tanıdık Yabancı"
ve İlayda Alkan'dan "On Love"
isimli özgün denemeler.

Kahramanmaraş incident occurred on Monday, February 6, 2023, we remember with longing the 4th year student of our department, Helin Okay, and our graduate Ceyhun Yazıcı, who we lost in the 2017-2018 earthquake, on the first anniversary of their deaths...

We will never forget you.

6 Şubat 2023 Pazartesi günü meydana gelen Kahramanmaraş merkezli depremde kaybettiğimiz bölümümüz 4. sınıf öğrencisi Helin Okay ve mezunlarımızdan Ceyhun Yazıcı'yı vefatlarının birinci yılında özlemle anıyoruz... Sizleri asla unutmayacağız.

Edebiyat ve Sanat

Dergisi / sayı 8

Editör:

Esila Vunay Yavaş

Redaktör:

Zeynep Arıtoprak

Sanat Yönetmeni:

Damla Kısa

Grafik Tasarımcı:

Rana Aleyna Çalışkan

Sosyal Medya

Koordinatörü:

Kübra Türkyılmaz

Sudenaz Baki

Yazarlar:

Rana Aleyna Çalışkan

Esila Vunay Yavaş

Hüseyin Arslan

Damla Kısa

Mustafa Kureyşi

Şeyda Yonca Ertaş

Marin Oktay

Zeynep Arıtoprak

Sıla Cansız

Nisa Kitapçı

İlayda Alkan

Web adresi:

haloide.fristroop.com

Tasarlayan: Halil Aydın

Instagram:

@haloidergisi

Eser alımı:

haloidergisipau@gmail.com

İÇİNDEKİLER

10

48

45

15

05

19

23

30

35

Ayın Teması

Sevgi ve Edebiyat

05

Şiir Çevirisi

Ophélie, Arthur Rimbaud

10

Ayın Mitolojik Çifti

Pygmalion ve Galatea

15

Sanat Köşesi (FİLM, TABLO, KİTAP, MÜZİK)

Intouchables - The Swing - Just Kids - Duyulmak

18

Felsefe

Agape

35

Ayın Öne Çıkanları

Dünya Kanseri Günü

40

Satırlar Arası

Tanıdık Yabancı - On Love

45

Sizden Gelenler

50

SEVGİ

İnsanlık tarihinin başından beri en tesirli duygulardan biri olan sevgi verdiğimiz kararlara dahi etki etmiş, kişiliklerimizin oluşumunda hayati bir rol oynamıştır. Öyle türleri vardır ki sevginin; duygu aynı olsa da bambaşka insanları doğurur.

Öyle ki işitme duyusunu kaybeden Beethoveen içinde büyüttüğü müzik sevgisiyle bu engele rağmen en ünlü eserlerini üretmiş, dünyanın en iyi bestecilerinden olmuştur. Van Gogh'un renklere olan sevgisi bize nadide tablolar armağan etmiştir. Cemil Meriç ise okuma yazma sevgisiyle görme duyusunu kaybetse de pes etmeden üretmeye devam etmiş, gelecek nesillere rehber olacak kitaplar bırakmıştır. Bu ve daha birçok isim, dünya tarihine isimlerini kazırlarken onlara güç veren duygu sevgidir.

Böyle güçlü bir duygu kendi içinde dallara ayrılır. Her insanda farklı şekillenir. Tıpkı dört yılda bir gelen şubat'ın yirmi dokuzu gibi, enderdir. Yeri gelir mitlere konu olur yeri gelir efsanelere.

Bu ay ki dergimizde Antik Yunan mitolojisinden 8 tip sevgi türünü ele aldık ve her bir başlığımızda eseri sevgi türüne göre derinlemesine inceledik.

Sırasıyla terimler şöyledir:

♥ **Agape:** Koşulsuz sevgi anlamına gelmektedir. Başkalarının iyiliği için fedakârlık yapma anlamını taşır, ilahi veya manevi aşkla ilişkilidir.

♥ **Ludus:** Oyunbaz ve eğlenceli bir sevgiyi temsil eder. Bağlayıcı olmayan, hafif ve oyuncu bir ilişkiyi ifade eder.

♥ **Pragma:** Mantıklı ve uzun vadeli bir ilişki anlamına gelir. Ortak değerlere dayanan, sağlam bir temel üzerine inşa edilmiş bir sevgiyi ifade eder.

♥ **Storge:** Aile içindeki doğal sevgi bağlarını ifade eder. Arkadaşlıktan doğan ve desteğe dayanan sevgidir, aile bireyleri arasında gelişen sevgi dolu bağ olaraktan da ifade edilebilir.

♥ **Eros:** Tutkulu ve romantik bir aşkı ifade eder. Cinsellikle sıkça ilişkilendirilir.

♥ **Philia:** Derin bir dostluğu ifade eder. Karşılıklı güven, sadakat ve anlayış içerir.

♥ **Philautia:** Kendine sevgi ve özsaygı, veya aşırı narsisizmle ilişkilendirilebilir. İyi bir özsaygıya sahip olmak, başkalarına daha sağlıklı bir şekilde sevgi sunmanın bir anahtarı olarak kabul edilir.

♥ **Mania:** Takıntılı ve kontrol edici bir aşkı temsil eder. Bu tür aşk, kıskançlık ve obsesyon içerebilir. Zamanla sağlıklı bir düzeye ulaşabilir.

Sevgi, her bedende farklı tepkimelere yol açar. Doz aşımı tehlikeli sonuçlar doğurabilir. Bağlandığımız şeyleri kaybetmenin acısı, kalbimize ölümü birden fazla kez deneyimlendirebilir. Kimi insanlar sevgiyle yeşerecek tohumlar ekerken kimi insanlar da sevdiği için toprakları kana bular. Babil kralına, çöle asma bahçeler yaptıran his de karısı Semiramis'e olan sevgisi değil midir?

Sevgi

ve Edebiyat

Edebiyat, insanın duygusal dünyasını derinlemesine keşfetmek, deneyimlerini anlamak, ifade etmek ve karşılıklı bağ kurabilmek için güçlü bir araçtır. İnsanın iç dünyasına dair derinlikli bir yolculuğa çıkan edebi eserler, sıklıkla sevgi temasını karşılarlar. Sevgi, canlıların ilişkilerinin, duygusal bağların ve ruhsal derinliklerin temelini oluşturur. Sevgi teması, edebi eserlerdeki karakterlerin motivasyonlarını, çatışmalarını, gelişimlerini, ilişkilerini ve en önemlisi de insan doğasının karmaşıklığını anlamamızı sağlar.

İnsan doğasının gerçekliği gibi, sevginin insan ile birleştiğinde ortaya çıkarttığı hem olumlu hem de olumsuz yönlerine değinerek, insanların sevgiye dair farklı bakış açıları kazanmasına yardımcı olur.

İnsanlar, binlerce yıldır sevgi hakkında hikayeler anlatırlar. Sözel hikaye anlatıcılığı başladığında bile sevginin insan deneyiminin en temel ve evrensel yönlerinden biri olmakla beraber insanların birbirlerini anlamalarının, hissetmelerinin ve varlıklarını kabul etmelerinin en doğal yolu olduğunu bir nevi kabul desteklemişlerdir.

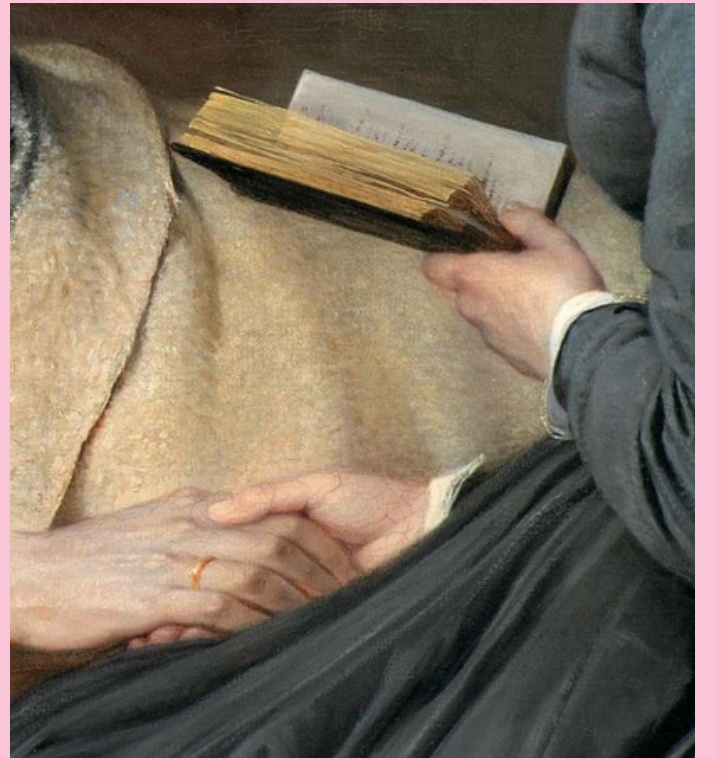
Sonralarında yazarlar, şairler ve filozoflar, edebi eserler aracılığıyla insanların sevgiye dair anlayışını şekillendirmiş ve derinlemesine incelemiştir.

Toplumların sözcüleri olan filozofların düşüncelerine baktığımızda, sevginin insan hayatında önemli bir rol oynadığı ve çeşitli türlerinin var olduğu konusunda hemfikir olduklarını görürüz. Platon, Aristoteles ve Nietzsche gibi filozoflar, sevgi üzerine önemli düşünceler sunmuşlardır. Sevgiyi, insan ruhunun karmaşıklığını ve çeşitliliğini anlamamıza yardımcı olan bir araç olarak da göz ardı etmemişlerdir. Örneğin, Aristoteles; sevginin farklı türlerini ve önemini ele alan eserlerinde insan ilişkilerini derinlemesine incelerken, Platon sevginin ruhsal boyutunu ve manevi yönlerini inceler. Platon, sevgi üzerine yaptığı düşüncelerde insanların ruhunun ikiye bölündüğünü, ve Eros'un diğer yarısını arzuladığına vurgu yapar. Aristoteles ise, sevginin en yüksek felsefi erdemlerden biri olduğunu ve iyi bir dostluktan doğduğunu söyler.

Nietzsche ise sevginin insanlar üzerindeki etkisine dair Freud'la benzer düşüncelere sahiptir. Ona göre, insanların bilinçaltı arzuları ve güç isteği sevginin temelinde yatar.

Edebiyat ve sevgi kavramları ise insan deneyiminin temel bileşenleridir ve birlikte ele alındığında, insanın duygusal, zihinsel ve ruhsal boyutlarını anlamamıza yardımcı olurlar.

Felsefecilerin sundukları bakış açılarıyla da edebiyat ve sevgi kavramlarının birbirinden ayrılmaz bir bağa sahip olduğunu kolaylıkla fark edebiliriz. Bu bağlamda sevginin farklı yönleri ele alınırken bizler çok çeşitli örnekler ve alt başlıklarla karşılaşırız.

Asıl prensibini romantik aşkın tutkulu ve yoğun yanı üzerine inşa etmiş olan Eros kavramı, edebiyatta en sık kullanılan sevgi türlerinden biridir. Romantik edebiyatın en büyük eserlerinde Eros vazgeçilmez bir unsur olarak yer alır. Bu tür aşk genellikle tutkulu, aşk dolu ve zaman zaman da imkansızdır. Örneğin, Shakespeare'in Romeo ve Juliet'i, tutkulu aşkın kısa ve acı dolu bir örneğidir. Romeo ve Juliet'in tutkulu sevgisi, ailelerinin düşmanlığına rağmen hayatta kalma mücadelesi verir. Bu eser, tutkulu aşkın gücünü ve trajedisini derinlemesine incelerken, aynı zamanda toplumsal ve ailevi çatışmaları da ele alır.

Ancak sevgi sadece romantik aşktan ibaret değildir. Edebiyatta başka türde sevgiler de karşımıza çıkar.

“Agape”, insanların en sahiplenici ve fedakar türde sevgilerinden biridir. Bu sevgi, insanların başkalarının iyiliği için kendini feda etme anlamını taşır. Edebiyat dünyasında bu tarz bir sevgiye örnek vermek gerekirse, Victor Hugo'nun Les Miserables'ındaki Jean Valjean karakteri verilebilir. Kendisiyle birlikte yüzlerce insanın hayatını değiştiren Jean Valjean, agape sevgisine en iyi örnek olarak kabul edilebilir.

“Philia”, edebiyatta sıkça karşılaştığımız bir diğer sevgi türüdür. Derin bir dostluk ilişkisi olarak tanımlanabilir. Karşılıklı güven, anlayış ve sadakat gibi unsurlar içerir. İnsanların hayatında çok değerli bir yere sahip olan bu sevgi türü, edebiyatta da sıkça işlenir. Örneğin, J.R.R. Tolkien'in Yüzüklerin Efendisi serisindeki Frodo ve Sam'in dostluğu, philia sevgisine örnek gösterilebilir.

“Storge” ise edebiyat dünyasında çok sık kullanılmasa da, ailenin içindeki doğal sevgi bağlarını ifade etmek için kullanılır. Aile bireyleri arasında gelişen derin bağ, storge sevgisinin en önemli örneğidir. Bu tür sevgi, genellikle göz ardı edilse de, edebiyatta Elizabeth Bennett ve babası arasındaki bağ gibi örneklerine rastlamak mümkündür.

“Pragma”, bir diğer örnek olarak, Jane Austen'in "Pride and Prejudice" adlı romanıdır. Bu romanda, Elizabeth Bennet ve Mr. Darcy arasındaki ilişki, başlangıçta ön yargı ve gurur tarafından engellenir. Ancak zamanla, ikisi de birbirlerini daha iyi anlar ve gerçek sevgiyi bulurlar. Bu eser, pragma türündeki uzun vadeli ve sağlam bir ilişkinin nasıl inşa edilebileceğini gösterir.

“Ludus”, aşkın eğlenceli ve oyunbaz bir türünü temsil eder. Bu tür sevgi genellikle gençler arasında görülen bir hoşlantıdır. Ciddi bir bağ olmayan, oyuncu ve hafif bir ilişki olarak tanımlanabilir. Edebiyatta en bilindik örnekleri ise Shakespeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası ve Roman Polanski'nin aynı adı taşıyan filmlerindedir.

Son olarak, “philautia” ve “mania” türleri, edebiyatta da sıkça ele alınmış ve tartışılmıştır. Philautia, kendine sevgi ve özsaygı olarak tanımlanır. Bu tür aşkın en önemli yönü, insanların kendilerine olan güvenlerini ve saygılarını geliştirmelerine yardımcı olmasıdır. “Mania” ise takıntılı ve kontrol edici bir aşkı temsil eder, “manyak” kelimesinin kökeni de buradan gelir. Bu tür aşk, zamanla sağlıksız bir düzeye ulaşarak insanları tepetaklak edebilir.

Emily Brontë'nin "Wuthering Heights" adlı romanı, aşkın çeşitli yönlerini ele alır. Catherine Earnshaw ve Heathcliff'in ilişkisi, takıntılı ve kontrol edici bir aşkı temsil eder. Bu eser, mania türündeki aşkın insanların hayatlarını nasıl etkileyebileceğini ve trajik sonuçlara nasıl yol açabileceğini gösterir.

Edebiyat, sevgi teması aracılığıyla insan deneyiminin derinliklerine inerken, aynı zamanda okuyuculara empati kurma ve başkalarının duygusal dünyasını anlama fırsatı sunarak insanları bu cansız dünyada canlılığa bir adım daha yaklaştırır. Sevgi, insanların birbirine olan bağlarını, fedakarlıklarını ve mücadelelerini yansıtır. Asırlar solup giderken sevgi teması edebiyatla el ele baki kalır. Tıpkı insanların birbirlerine bağlanma ihtiyaçları gibi, bizleri her yolumuz düştüğünde sımsıkı kenetlenmiş olarak karşılarlar.

OPHÉLIE

(OFELYA)

Arthur Rimbaud

I

Sur l'onde calme et noire où dorment les étoiles
La blanche Ophélia flotte comme un grand lys,
Flotte très lentement, couchée en ses longs voiles...
On entend dans les bois lointains des hallalis.

*(Yıldızların uyuyakaldığı durgun ve bir o kadar kasvetli nehrin teninde
Süzülür duvağıyla iri bir zambak gibi Ofelyam
Solgun benizinin sessizliğinde,
Öylesine narin ve gösterişsizdir ki bu teslimiyetiyle
Kesilir endamı sadece ormanın derinliğinde avcı borularının sesinde.)*

Voici plus de mille ans que la triste Ophélie
Passe, fantôme blanc, sur le long fleuve noir
Voici plus de mille ans que sa douce folie
Murmure sa romance à la brise du soir

*(Bin yıl geçti, Ofelyam hala üzgün
Uzun ve kasvetli nehirde solgun bir gölge, kokusunu bırakıyor.
Ardında binlerce yıllık çılgınlık melodisi, ezgisini akşam meltemine fısıldıyor.)*

Le vent baise ses seins et déploie en corolle
Ses grands voiles bercés mollement par les eaux;
Les saules frissonnants pleurent sur son épaule,
Sur son grand front rêveur s'inclinent les roseaux.

*(Büklüm büklüm duvağını kaldırmış rüzgar, nehrin üzerinde, elleri titreye titreye
Öpmüş göğüslerini sinesine çeke çeke.*

Bırak Ofelyam!

Düşürsün gözyaşlarını omzuna titrek gökçeaağacı

Bırak Ofelyam!

Eğilsin hülyalı alnına ormanın sazıkları.)

Les nénuphars froissés soupirent autour d'elle ;

Elle éveille parfois, dans un aune qui dort,

Quelque nid, d'où s'échappe un petit frisson d'aile:

Un chant mystérieux tombe des astres d'or.

(Toprak Ana'nın tüm nilüferleri yas tutar bu yitip gitmiş zarafet karşısında

Hatta bazı bazı anlarda, uykucu kızılağaçlarının bile uykusu kaçır

Kuşlar yuvalarında kanat çırpır, eşlik eder,

Altın yıldızlardan yeryüzüne kadar duyulan sihirli bir ilahiye.)

II

O pâle Ophélie ! belle comme la neige !

Oui tu mourus, enfant, par un fleuve emporté !

C'est que les vents tombant des grand monts de Norwège

T'avaient parlé tout bas de l'âpre liberté ;

(Ah solmuş Ofelyam! Kar kadar zarıfsın

Aldı götürdü nehir seni uzaklara

Salladı seni ayaklarında bir çocuk gibi

Artık nehrin kalbindesin

Çünkü artık öğrendin özgürlüğün makus talihini

Norveç'in koca dağlarından esen bir rüzgarla.)

C'est qu'un souffle, tordant ta grande chevelure,
À ton esprit rêveur portait d'étranges bruits,
Que ton coeur écoutait le chant de la Nature
Dans les plaintes de l'arbre et les soupirs des nuits ;

*(Hatırla,
Rüzgarın nefesiydi,
gür saçlarına bağımsızlık kazandıran,
sesini dahi duymadığın yaşanmışlıkları
kulağına fısıldayan.
Hatırla,
Bir zamanlar göğsünün tam ortasında atan kalbini,
Ağaçlar ve geceler çaresizce yakarırken
Toprak Ana'nın ezgisini dinleyen şimdilerde solmuş kalbini.)*

Le vent baise ses seins et déploie en corolle
Ses grands voiles bercés mollement par les eaux;
Les saules frissonnants pleurent sur son épaule,
Sur son grand front rêveur s'inclinent les roseaux.

*(İşit,
Azgın denizlerin, bir zamanlar aslan kükreyişini andıran sesini
Bu dünya sahnesinde kederden başka rol biçilmemiş nazik, hassas, çocuksu kalbini
nasıl da
paramparça ettiğini.*

*İşit,
O yakışıklı ve yorgun şövalyeyi,
Bir nisan sabahı yanına kıvrılarak dizinin dibine doğru uzandığını,
Sen yeniden gözlerini açasaya kadar yanından hiç ayrılmadığını.)*

Ciel ! Amour ! Liberté ! Quel rêve, ô pauvre Folle !
Tu te fondais à lui comme une neige au feu :
Tes grandes visions étranglaient ta parole
Et l'Infini terrible éffara ton oeil bleu !

*(Cennet! Aşk! Özgürlük! Ah zavallı çılgın Ofelyam, ne de güzel düşlerde kaybolmuşsun
Bir ilkbahar sabahına düşen kar gibi eriyip durmuşsun
Dudaklarından dökülemeyen kelimeler kursağına takılı kaldığında
O güzel mavi gözlerini korkularınla soldurmuşsun.)*

III

Et le Poète dit qu'aux rayons des étoiles
Tu viens chercher, la nuit, les fleurs que tu cueillis ;
Et qu'il a vu sur l'eau, couchée en ses longs voiles,
La blanche Ophélie flotter, comme un grand lys.

*(Ve derler ki Ofelyam;
Geceleri yıldızların ışığı sana rehber olurmuş, bir zamanlar topladığın çiçekleri arar
bulurmuşsun,
Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte güneş yatağını hazırlar, duvağıyla iri bir zambak gibi
süzülür
dururmuşsun.)*

Çevirmen: Hüseyin Arslan

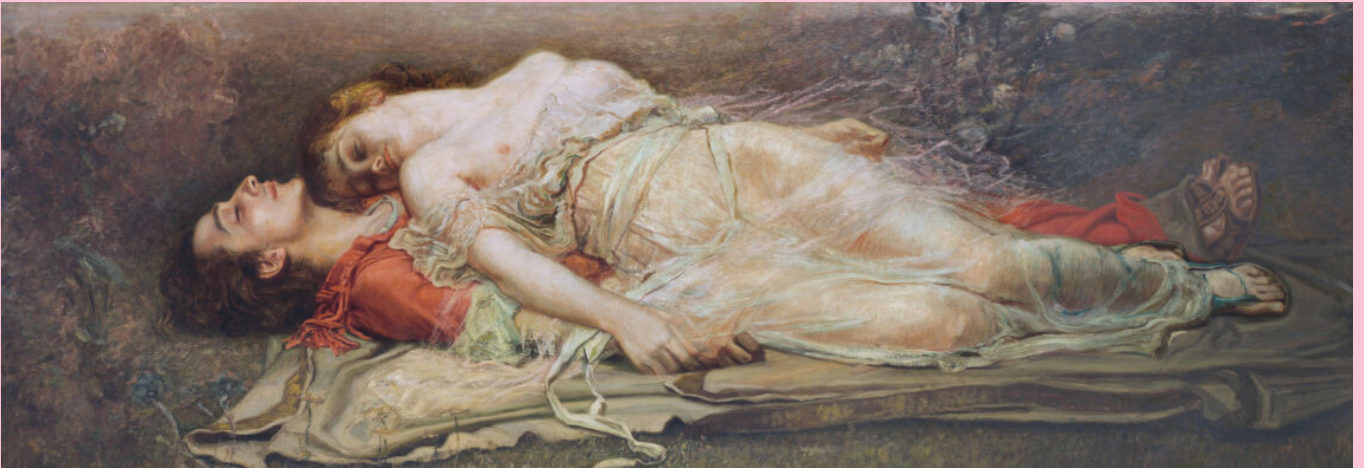
A Letter to Isolde

Tristan ve İsolde Destanı'na atfedilmiştir.

Bir parıltı kururdu gözyaşının izinde
Güzelliğine ne güzel de aldanırdım
Ne zaman ufukta beyaz yelkenli gemi görsem
Umutlanırdım, içinde sen olduğunu farzeder
Fesleğen yapraklarından güzel bir yuva yapardım.

Meraklanma Altın Saçlı İsoldem,
Bilirim bu dünya sahnesinde ayrılıktan başka bir şey yazılmamıştır bize,
Gerçi biz de dudaklarımızda Lethenin iksirinden fazlasını istemedik ya.
Tanrının bir hediyesiydi bu, hayıflanma
Her perdenin sonunda unutabilmek seni,
Her perdenin açılışında tekrardan sevebilmek seni.

Vücudum öylesine solgun gözüküyor ki İsoldem,
Gelirken bana kendi ellerinle topladığın iri yaban sümbüllerinden getir.
Yanıma kıvrıl, omuzlarımdan öp.
Bu dünyada açık kalan gözümü sen kapat.
Renklendir beni bir ilkbahar sabahı kadar,
Çünkü yaşamım hasretine karşı gaddar bir şövalye mızrağının ucunda.
Yalvarırım,
Geceleri gökyüzünde beliren beyaz noktalar gibi aydınlat beni.

PYGMALION & GALATEA

Aşk, genellikle peri masallarının içindeki bir hayal gibi düşünülür. İnsanlar, âşık olmanın getireceği huzur, saf duygular ve mutluluk ile ilgili hayaller kurarlar. Bu hayaller karşılıklı sevgiyi ve kalp atışlarının mükemmel uyumunu barındırır. Ancak aşk, her zaman bu idealize edilmiş tabloyla örtüşmeyebilir. İnsan bazen kendisini, karşısındaki kişiden daha çok sevebilir ve aşkını bir obje gibi görmeye meyilli olabilir. Kendisinin bir birey olarak var olduğunu, belki de önemli olduğunu hissedebilmek için karşısındakini nesneleştirir. Bu tip bir aşk, “pragma aşk” olarak adlandırılır. Pragma aşk, genellikle mantık temelli bir aşk türüdür. Bu tür aşkı tercih eden kişiler, genellikle duygusal bağlar ve romantizmden daha çok ilişkinin devamlılığını temel ihtiyaçların karşılanmasıyla ilişkilendirirler. Pygmalion ve Galatea'nın aşk öyküsü, bir bakıma pragma aşk türüdür.

Pygmalion, heykeltıraşlık sanatına olan aşkıyla bilinen Kıbrıslı bir ustaydı. Ancak, bu duygusal zanaatının içinde, kalbinde hissettiği bir boşluk da vardı. Sevmek, sevilme istiyordu delice ancak kadınlara olan güvensizliği ve kendi yarattığı ideal dünyasının dışında duygusal bir bağ kurmaktan kaçınması, onu yalnız bir sanatçı yaptı. Pygmalion'un kadınlara duyduğu güvensizlik ve öfke, kendi narsistik eğilimlerinden kaynaklanıyordu belki de. Kendi kontrolünde olmayan bir insanla ilişki kurma düşüncesi onu korkutuyor olabilirdi.

Bir gün, elleriyle şekil verdiği fildişi beyazı bir kadın heykel yarattı Pygmalion. Kadınlarda kusur olarak gördüklerini, yarattığı bu heykelle düzelttiğini düşünüyordu sanki. “Süt gibi beyaz olan” anlamına gelen “Galatea” ismini verdiği bu heykel, onun özlem duyduğu duygusal bağın simgesi haline geldi. Heykel, sadece taştan değildi, aynı zamanda Pygmalion'un kalbindeki buzları eriten canlı bir varlık haline geldi. Galatea, onun sanatında aradığı mükemmelliği temsil etmekle kalmadı, aynı zamanda Pygmalion'un kendi içindeki duygusal sıcaklığını da ortaya çıkarttı. Öyle ki gerçek bir insanmışçasına ona hediyeler veriyor, saçlarını çiçeklerle süslüyor, hatta öpüyordu. Zaman geçtikçe heykeline duyduğu bu hayranlık daha da kuvvetlendi ve Galatea'ya körkütük âşık oldu heykeltıraş. Onun karısı olmasını yürekten istiyordu.

Tanrıça Afrodit'in kutlamaları da yaklaşırken, Pygmalion, Galatea'ya hayat vermesi için tanrıçaya adaklar sunarak yalvardı. Onun bu derin saygısından oldukça etkilenen Afrodit, ünlü heykeli bizzat görmek için Pygmalion'un atölyesine gitti ve heykelin güzelliğinin kendisine benzediğini görünce memnuniyetle dileğini gerçekleştirdi. Afrodit'in dokunuşuyla, heykel can buldu. Günlerce gözü gibi baktığı heykeli ete kemiğe bürünmüştü artık. Yaratmak istediği ideal aşkı gerçekleşmişti ve ondan mutlusu yoktu bu dünyada. Bilindiği üzere bu öykü Pygmalion ve Galatea'nın evlenmesiyle beraber mutlu sonla bitiyor. Peki gerçek hayatta da sevmek istediğimiz kişiyi, kendi doğrularımız çerçevesinde “yaratmak” veya “yeniden yaratmak” mutlu son getirir miydi?

“Pygmalion projesi” denilen bu durum, ilişkilerde kendisine idealize ettiği davranış ve değerleri başkalarına dayatma eğiliminde olan bireyler için kullanılır ve adını da elbette ünlü heykeltıraş Pygmalion'dan alır. Bu projeye giren kişi, karşısındakini değil kendini sevmeye eğilimindedir, hatta kendini seveyemediği için yeni bir kişilik yaratmak istiyor bile denilebilir. Oysa bir ilişkinin en iyi yanı, farklı karakterlerdeki insanların birbirlerinde ortak bir nokta bulma arayışıyla gelen heyecan ve merak duygularıdır. Kendisinin birebir kopyasıyla bir aşk yaşama düşüncesi başta kulağa hoş gelse de üzerine düşünüldüğünde beraberinde birçok sorun getirebilecek bir durumdur.

Aşkın doğasında karmaşıklık vardır. Pragmatik aşk da insanoğlunun karmaşık doğası içinde var olan bir gerçekliktir. Bu noktada Pygmalion ve Galatea'nın hikayesine hangi perspektiften baktığımız sonu değiştirir. Eğer romantik bir bakış açısıyla bakarsak; bu öykünün, karmaşıklığın içinde bile umut dolu bir mutlu sonun mümkün olduğunu gösterdiğini söyleyebiliriz. Ancak realist bir perspektiften baktığımızda Galatea adeta Frankenstein'ın canavarı konumundadır. Heykeltıraşının kontrolü altında var olan Galatea, tam anlamıyla kendi varlığını keşfetme özgürlüğüne sahip değildir. Afrodit'in müdahalesi ve Pygmalion'un kararı, Galatea'nın kendi kimliğini oluşturma özgürlüğünü kısıtlar.

samat köşesi

Intouchables

Bir Aristokrat ve Bir Sokak Çocuğun Hikayesi

Intouchables, Olivier Nakache ve Éric Toledano tarafından yönetilen ve 2011 yılında yayımlanan bir Fransız filmidir. Film, zengin iş adamı Philippe ve onun bakıcısı olarak işe alınan banliyöden gelen Driss'in arasında gelişen sıra dışı dostluğu anlatır. İçinde biraz komedi ve biraz dram barındıran Intouchables, zamanına damga vurmuş başyapıtlardan biridir. Ayrıca birçok uyarlama filmleri de bulunmaktadır.

Intouchables filmi, ‘’storge’’ terimi çerçevesinde incelendiğinde, Philippe ve Driss arasındaki ilişkinin, başlangıçta işveren ve çalışan ilişkisinden çok daha derin bir sevgi ve karşılıklı saygıya dönüşmesi açısından zengin bir örnek teşkil ettiğini görebiliriz. Philippe, felçli bir aristokrat olarak hayatının kontrolünü kaybetmiş, yaşam sevincini yitirmiş biridir. Driss ise, banliyöden gelen, sokak ağzıyla konuşan, esprili bir gençtir. İkisinin karşılaşması, başlangıçta sadece bir iş ilişkisi olarak başlasa da zamanla karşılıklı saygı, anlayış ve sevgiye dönüşür. Bu, iki karakter arasındaki bağın zamanla geliştiği, her birinin diğerinin hayatına katkıda bulunduğu ve birbirlerinin ihtiyaçlarına duyarlı oldukları bir süreci yansıtır.

Film boyunca, Driss'in Philippe'in fiziksel ihtiyaçlarının ötesine geçip onun duygusal iyiliğine de katkıda bulunduğunu, Philippe'in de Driss'in kişisel gelişimine ve özgüvenine olumlu etkilerde bulunduğunu görürüz. Philippe, Driss'te özgüven, cesaret ve yaşama sevinci bulurken Driss, Philippe'den sorumluluk, duygusal zenginlik ve hayatın değerini anlama konusunda bir şeyler öğrenir. İkisi birbirlerine karşı dürüst ve açık olmalarıyla, zorlukları birlikte aşmalarıyla ve karşılıklı destek vermeleriyle güçlü bir bağ kurarlar. Bu bağ, storge sevgisinin temel özelliklerini yansıtır.

Ayrıca Intouchables filmini ‘philia’ açısından da inceleyebiliriz, Philippe ve Driss arasındaki ilişkinin bu tür bir dostluğun güzel bir örneği olduğunu görebiliriz. Başlangıçta birbirlerinden oldukça farklı dünyalara ait olan bu iki karakter, zamanla birbirlerine karşı derin bir saygı ve sevgi geliştirir. Bu, Aristoteles'in philia kavramının temel özelliklerinden biri olan karşılıklı fayda ve takdir üzerine kurulu bir ilişkidir. Film boyunca, Driss Philippe'in hayatına neşe ve mutluluk getirirken, Philippe de Driss'e kendini ifade etme ve kişisel büyüme ve gelişme fırsatları sunar. Filmin en çarpıcı yönlerinden biri, Philia'nın sadece bireyler arasında değil, aynı zamanda toplumsal sınıf ve kültürel farklılıkların üstesinden gelme gücüne de işaret etmesidir. Driss ve Philippe'in dostluğu, önyargıları kırmalarını ve birbirlerinin tam anlamıyla insan olduklarını kabul etmelerini sağlar. Bu ilişki, karşılıklı anlayış ve kabullenmenin önemini vurgulayarak, Philia'nın sadece bireysel düzeyde değil, geniş bir toplumsal bağlamda da nasıl değerli olabileceğini gösterir.

Filmin ilerleyen safhalarında, her iki karakter de birbirini dönüştürür ve birlikte geçirdikleri zaman, birbirlerinin eksikliklerini tamamlamalarına ve beraber daha iyi insanlar olmalarına yardımcı olur. Bu süreçte, ‘storge’ ve ‘philia’ sevgisinin derinliği ve kapsayıcılığı izleyicilere hem duygusal hem de düşünsel bir deneyim sunar. Philippe ve Driss'in ilişkisi, sadece bir hizmetkar ve işveren arasında değil, gerçek bir dostluk ve sevgi örneği olarak da anlam taşır. Bu ilişki karşılıklı bağlılık ve derin bir anlayış gibi, storge sevgisinin tipik özelliklerini sergiler. Film, bu tür bir sevginin; farklı sosyal, ekonomik ve kültürel arka planlardan gelen insanlar arasında bile nasıl gelişebileceğini ve hayatları zenginleştirebileceğini güçlü bir şekilde vurgular.

Sonuç olarak Intouchables filmi, “philia” ve “storge” terimlerinin modern bir yorumunu sunar. Karakterler arasındaki derin dostluk, insan ilişkilerindeki samimiyet, saygı ve karşılıklı destek gibi evrensel değerleri vurgular ve izleyicilere gerçek dostluğun, farklılıkların üstesinden gelebileceği ve hayatı zenginleştirebileceği mesajını iletir.

Fragonard

Jean Honore Fragonard 1732 yılına Fransa'nın kuzeyinde dünyaya gelmiştir. İşçi bir ailenin çocuğu olan J.Honore döneminin diğer örnekleri gibi ailesinden hukuk okumasına yönelik baskı görmüştür. Fakat sonrasında ikinci nesil torunlarının yazdıklarına göre J.Honore ailesini kendi isteğine ikna edebilmiştir. Sanatçı 18 yaşında Fransız sanat dünyasına yön veren isimlerden biri olan Francois Boucher'in stüdyosuna kabul edilmiştir. Boucher, sanatçının sadece eğitim hayatında var olan biri olmasına rağmen izlerini sanatçının eserlerinde görmek mümkündür çünkü J.Honore Boucher'den özellikle renk kullanımı konusunda çok etkilenmiştir. Sanatçı, Boucher sayesinde 1752 yılında dönemin en prestijli burslarından "Prix de Rome" bursunu kazanmıştır. Bu sayede Roma'da 5 yıllık bir eğitim hayatı sürdürmüştür. 1761 yılında sanatçı Paris'e dönmüştür.

1765 yılında yaptığı "Coresus and Calliope" eseri ile kariyeri şahlanmış, Fransız okullarının yeni lideri olarak tanıtılmıştır. Bu eseri sanatçıya 18. yüzyılda Fransız sanat dünyasını domine eden Royal Academy'nin de kapılarını açmıştır. 1789 yılında başlayan Fransız Devriminden ötürü sanatçı Fransa'yı terk edip İtalya'ya yerleşmiştir. Tüm dünyayı etkileyen Fransız Devrimi J.Honore'nin de işlerinin büyük oranda küçülmesine neden olmuştur çünkü sanatçının tüm potansiyel müşterileri aristokratlar ve soylulardan oluşmaktaydı. Devrim sırasında bu insanlar da ya idam ediliyor ya da ülkeyi terk ediyorlardı, yani geride kimse kalmamıştı. 1780 yılında ise Rokoko akımının tamamen kaybolması ve yerini Neoklasisizm'e bırakmasıyla Fransız toplumu J.Honore'yi çoğunlukla unutmuştu. 1806 yılında hayata gözlerini yuman sanatçı yaşamının son döneminde çoğunlukla unutulmuştu.

The Swing

Happy Accidents of the Swing 1792

Bu tablo ilk bakıldığında Ludus'u* andırsa da detaylarına inildiğinde Eros olduğu aşıkardır. Eros cinsellik ve beraberinde gelen tutkunun sevgiye evrilmiş halidir. Tablonun Eros niteliğine daha yakın olmasının sebebi ise hem kendi döneminde hem de döneminin çok ötesinde sanat tarihçilerinden aldığı yorumlardır.

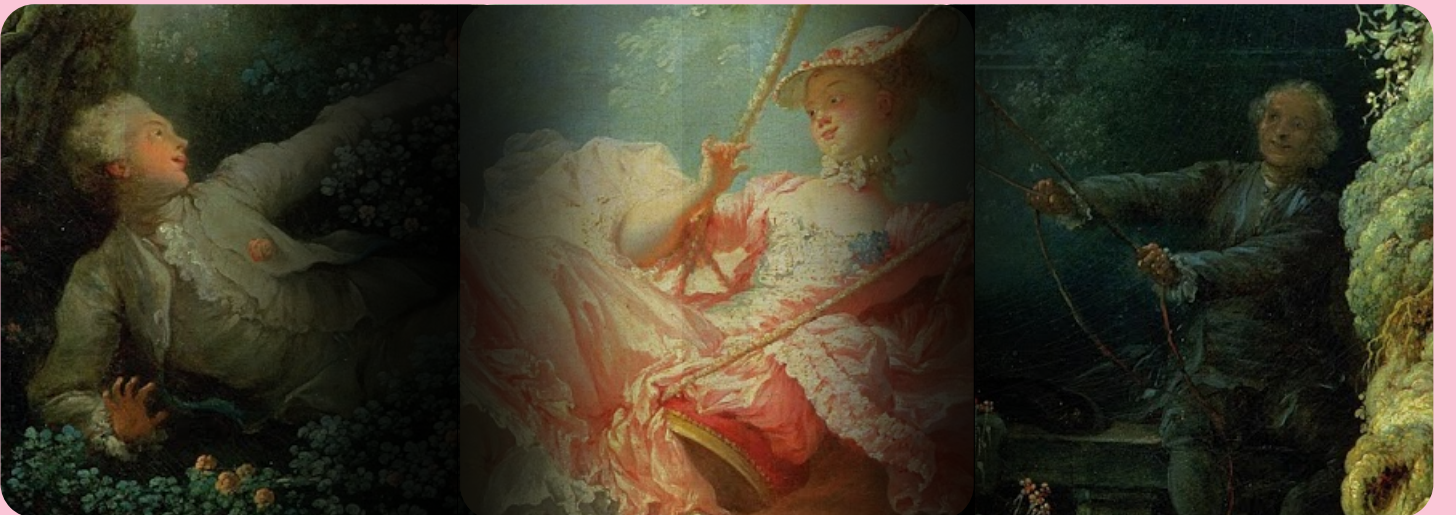
Kimi bu eserin ele aldığı cinsel unsurlar sebebiyle halka açık bir alanda asla olmaması gerektiğini ifade ederken, kimi de bu eserin döneminin kaldıramayacağı kadar cinsel unsur bulundurduğunu söylemiştir.

Ludus: Aşkın oyun gibi eğlenceli ya da keyifli bir yaşam stili gibi sürdürülmesine denir.

Bu tablo bir sipariş için yapılmış ama sonrasında ünü bütün dünyaya yayılmıştır. Fransız bir din adamının siparişi üzerine J. Honore eserine başlamıştır. Hatta eser kişiye özel olduğu için sanatçının bu esere normalinden daha fazla özen gösterdiği söylenir. Sanat tarihçileri sanatçının normalden farklı teknikler ve farklı çeşitlerde birçok boya kullandığını öne sürer. Eser bugünün sanat dünyasında erotik olarak nitelendirilir ve bu eserin 18. yüzyıl dünyasının ahlaki etik kuralları çerçevesinde varlığını nasıl sürdürdüğü büyük bir çoğunluk tarafından anlaşılmamıştır. Fakat uzman sanat tarihçileri bu konuya, eserin kişiye özel bir eser olduğunu dolayısıyla çoğunluğun beğenisine değil sadece spesifik bir kesime gösterildiğini söyleyerek, açıklık getirmişlerdir.

Tabloda renk, boyut ve konumlandırılma şekline göre ana unsur salıncaktaki kızdır. Bu durum sanatçının eserlerinde sıklıkla takındığı bir tavidir. Sanatçı kendince resimdeki kadına otoriteyi verir ve böylece resim, izleyicide kadının güç sahibi olduğu bir imaj çizer. 18. Yüzyıl Fransa'sında pek yaygın olmayan bir tavidir.

Salıncak Rokoko döneminde cinsellik için kullanılan bir metafor olarak bilinir. Tabloya dikkatli bakıldığında da aslında salıncaktaki kızın hem ön tarafında hem de arka tarafında bir adam bulunduğu görülebilir. Arka kısımda bulunan adamın kadının kocası olduğu söylenir ve bu kocanın aslında neler olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktur. Ön tarafta bulunan adam ise salıncaktaki kızın sevgilisidir.

Eseri Eros yapan unsur ise salıncakta sallanan kız yükseldikçe bacaklarını açar ve sevgilisinin manzara karşısında yanakları kızarır. Salıncaktaki kızın bacaklarını açma eylemini bilerek yaptığı söylenir. Eseri yaptıran kişinin salıncaktaki kızın sevgilisi olarak resmedildiği söylenir. Eseri yaptıran din adamı salıncaktaki kızın etek kısmının özellikle aydınlık resmedilmesini istediği de yapılan yorumlar arasındadır.

Eser ahlaki bakış açısı itibariyle tamamen ikiye ayrılır. Resmin sol tarafı yasak aşka kör kalırken, sağ tarafın bu ilişkiyi onaylamadığı çok açıktır. Sağ alt kısımda salıncaktaki kıza havlayan küçük bir köpek vardır ve bu köpek insanlar tarafından sadakati ile bilindiğinden bir ihanetin olduğunun farkındadır. Sağ arka kısımda kutsal melekleri temsil ettikleri söylenen erkek bebekler salıncakta sallanan kadına endişe ile bakmaktadır. Bunun nedeni ise kendi tutkularının kontrolünü sağlayamaması olduğu söylenir.

Salıncaktaki kızın kocası olduğu düşünülen adam salıncığı sallar ve kontrol ondaymış gibi görünür ama aslında görmeyi bilen gözler için salıncaktaki kız salıncığın her iki taraftaki halatını da tutar, ki bu kontrolün aslında sadece onun elinde olduğunu gösterir. Resmin arka tarafında kalan halat salıncaktaki kız ve kocasının evliliğini yansıtır. Halat salıncığı tutar ama bağları yavaş yavaş kopmaktadır.

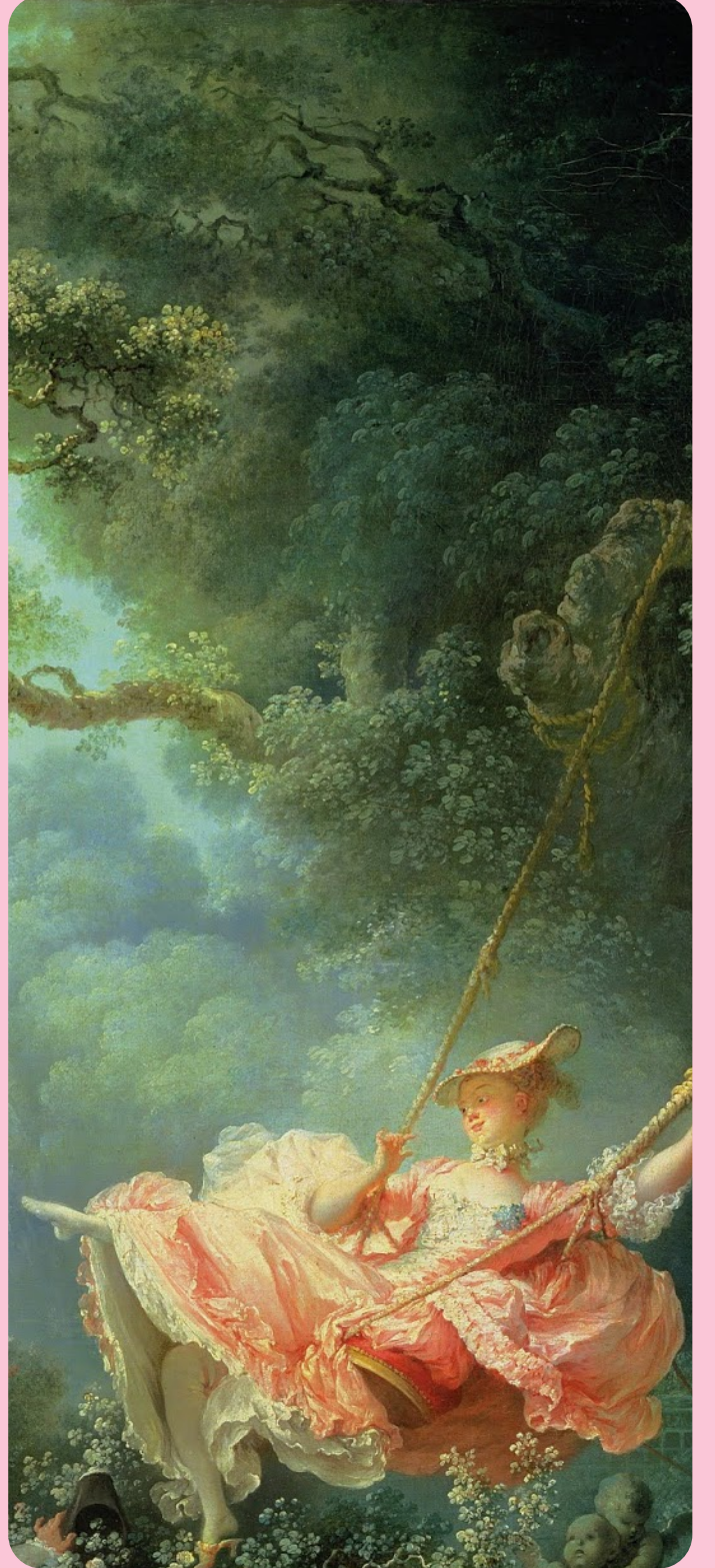

Resmin sol tarafına gelindiğinde ise ilk olarak dikkati havadaki ayakkabı çeker. Bu ayakkabı salıncaktaki kızın duyduğu şehveti ifade eder. Kızın ayakkabısını havaya atmanın doğuracağı sonuçları bildiği ve bunu bilerek yaptığı söylenmektedir. Ayak bileğinin dönemin eserlerinde yer alması izleyicisine erotik bir mesaj vermiştir. Salıncaktaki kızın ayağını havaya kaldırıp ayakkabısını atmasıyla beraber resimde pembe jartiyeri de görünür, ki bu da salıncaktaki kızın asıl amacı olarak yorumlanır. Salıncığın karşısında Cupid (Eros) heykeli tehditkâr bir bakışla, elleri dudaklarında karşındakini susturan bir eda ile poz verir. Verdiği mesaj ise bahçede yaşananların bahçede kalması gerektiğine dair yasak aşk şahitlerini gizliliğe davet ettiği söylenir. Aslında Cupid heykeli J.Honore'nin orijinal fikri değildir. 1757 yılında XV. Kral Louis'in sanatsever metresi, o dönemin tüm sanat camiasının yöneticisi olarak kabul edilen, Madame de Pompadour'un siparişi üzerine Étienne-Maurice Falconet yapmıştır.

Salıncığın bulunduğu yer izbe bir ormanın en تنها yeri gibi görünse de özünde bir bahçe olduğu söylenmektedir. Aristokrat sınıfından insanlara yapılan bu tablo halka orman gibi görünebilir çünkü halkın bu lüksten yoksun olduğu, dönemin tarih kitaplarına bakıldığında açıkça görülebilir. Eserde zenginliğin göstergesi yalnızca orman görünümlü bahçe değildir. Salıncığa bakıldığında salıncığın kadifeden yapıldığı görülmektedir. Kadife kumaş da yine sadece zenginlik içinde yaşayan aristokratların ulaşabildiği bir kumaş çeşididir. Tüm bunların yanı sıra aslında salıncığın bile başlı başına sadece aristokrat sınıfına ait bir eğlence çeşidi olduğu söylenmektedir. İlk bakışta masumca salıncakta sallanan fakat eseri inceledikten sonra izleyicisine kuzu kostümü giymiş kurt havası veren kızın kıyafetlerine bakıldığında ise, halkın Rokoko döneminden nefret etmesine sebep olan şatafatlı pastel pembe elbisesi görülmektedir. Bu tür kıyafetler de yine aşırı lüks içinde yaşayan aristokrat sınıfında görülen türdendir.

Salıncaktaki kızın elbisesinin renk seçimi de yine sanatçı tarafından özenle seçilmiştir. Sanatçı kızın bahçede açan bir çiçek olduğunu anlatmak istemiştir.

Wallace Koleksiyonu:

IV. Hertford Markizi'nin* 18. yüzyıl eserlerini toplamaya dair bir tutkusu vardır. Silah, zırh, miğfer ve sanat eserleri gibi birçok parça bu koleksiyona dahildir. Markiz bu koleksiyonunu daha sonra oğlu Richard Wallace'a vermiştir. Richard Wallace da bu koleksiyonu genişletmiş ve bir süre sonra insanları bu parçalardan mahrum bırakmak istemeyerek koleksiyonunu halka açmıştır. The Swing eseri de bugünün dünyasında Wallace koleksiyonunda yer alır. İngiltere de bulunan yüzlerce çalıntı sanat eserinin aksine The Swing satın alınarak Londra'ya gitmiştir.

Markiz: Bir soyluluk unvanıdır.

Rokoko Nedir?

Rokoko 18. yüzyılda Fransa'da ortaya çıkmış olan bir sanat stilidir. Rokoko sözcüğünün kökenlerini Fransızca bir kelime olan "rocaille"den gelir. Rocaille kelime anlamı olarak, büyük bahçelerde bulunan çeşme, doğal-yapay mağaralarda görülen taş ve deniz kabuklarına verilen bir isimdir. Rokoko stili kolaylıkla anlaşılabilir. Rokoko stilinde çoğunlukla pastel renkler kullanılır. Güneş, köpek, çiçek, yaprak gibi öğelere yer verilir. Gerçek ve mitolojik dünyaların karakterleri bu sanat akımında bir aradadır. Rokoko dönemi eserlerinde de Barok dönemdeki gibi figürlerin paralel olarak yerleştirilmesi vardır. Rokoko dönemi kimi sanat tarihçilerince Barok dönemin daha aydınlık ve daha hafif hali olarak da yorumlanır. The Swing eserinin sanatçısı olan Jean Honore Fragonard da Rokoko döneminin öncü sanatçısı olarak görülür.

Patti Smith

Patricia Lee Smith

Doğum: 30 Aralık 1946
Chicago, ABD

Meslekler: Müzisyen, şair, ressam

1946 Illinois, Şikago. Güzelliğiyle göze çarpmayan bir kız çocuğu doğdu. Konuşkan ya da okulda başarılı da değildi. Tek tutunduğu “kendi fiziksel bedeninin ötesine” evrileceği inancıydı.

Kaderlerinde büyük başarılar olduğuna inanan diğer insanlardan farkı ise karşılaştığı zorluklar yüzünden özgür ruhuna ihanet etmeği aklından bile geçirmemesiydi. O hayallere sahip kaç insan New York sokaklarında evsiz bir şekilde dolaşırken lanetler yağdırmak yerine Rimbaud şiirleriyle hayata tutunabilirdi?

Çocukluğunda Erkek Fatma diye tanımlanan Smith; uzun, sıska ve maskülen bir vücuda sahipti. Bu dışlanmış, utangaç çocuk çevresinden duyduğu kadın tanımına uymadığı için feminenliğe karşı bir önyargı geliştirdi ve olabildiğince uzak durdu. Bu meydan okuma, lisedeki resim öğretmeni Smith’in takdir ettiği kadın sanatçıların fotoğraflarını göstermesiyle son buldu. Başarılı kadınların kendine benzeyen hatlarını görünce bedenini eksik ya da yanlış görmeyi bırakan Smith, farklılıklarını benimsemeye başladı.

Lisede müziğe ve performans sanatına ilgisi gelişen Smith okulun oyun ve müziklerinde rol aldı. Üniversitede resim öğretmeni olmak için eğitim görmeye başlasa da müfredata uymakta zorlandı ve kendi sanat değerleri doğrultusunda ders vermek istediği için kaderinin bu meslek olmadığını anladı. Sanatçı olmak adına tereddüt içinde New York'a taşındı. Kısa bir süre sonra arkadaşı, sevgilisi, ev arkadaşı ve ortağı Robert Mapplethorpe'la tanıştı.

The Kids

Çoluk Çocuk

Patti Smith, 2010'da yayımlanan bu büyüleyici anı kitabında fotoğrafçı Robert Mapplethorpe'la olan çok yönlü ve katmanlı ilişkisine odaklanmıştır. Sanatla nefes alan bu ikilinin hikayesini okurken; 60'ların sonları ve 70'lerin New York sanat sahnesi de canlı bir şekilde gözümüzde canlanıyor.

“

Bunu rahatlatıcı olsun diye yazmadım. Bunu yazdım çünkü Robert benden bunu istedi...

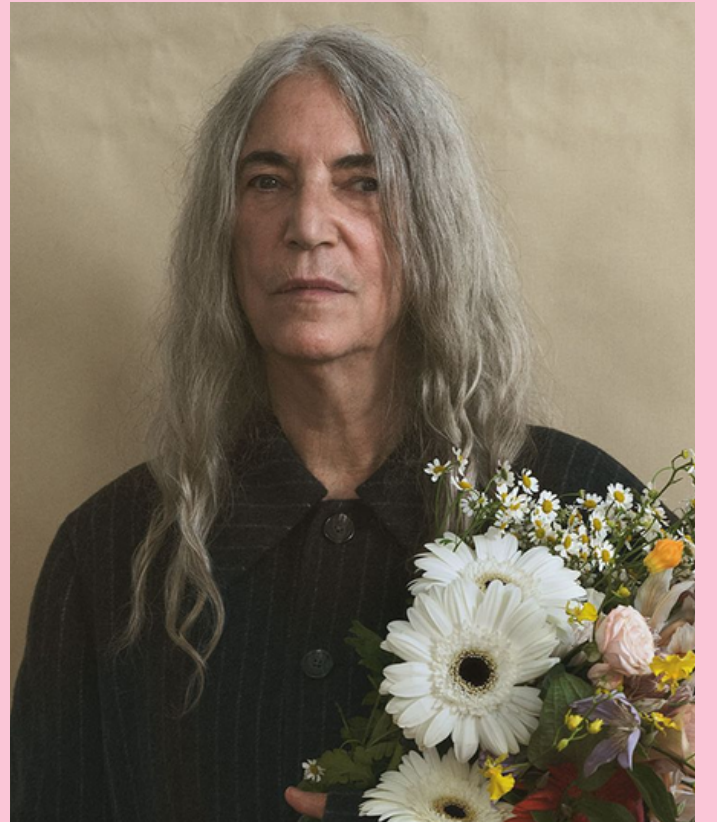
Bunu ona ölüm döşeginde verdiğim sözü yerine getirmek için yazdım.

”

Kitap bizi Patti'nin 60'lardaki hayatıyla karşılıyor. Bu sayfalarda okuduğumuz memleketinden ve dolayısıyla muhafazakâr ailesinden kaçmak isteyen Patti, 1967 yazında New York'a varıp hayallerini gerçekleştirmek üzere ilk adımı atıyor. Geçici işler, zor getirilen ay sonları derken birçok sanatçı ve müzisyenle tanışıp iyice bohem bir hayat tarzı benimsediği sırada kader Robert'la onu bir araya getiriyor. Bu esrarengiz sanatçıyla ilişkisi aşkla başlıyor ve ikisinin de hayatlarını sonsuza kadar değiştiriyor.

Sanat kimliklerini bulma yolculuğunda birbirlerine sonsuz destek olan ikilinin sarsılmaz bağı Robert'ın eşcinsel olduğunu keşfetmesiyle şekil değiştirse de asla azalmıyordu. Daha sonrasında bazı insanların anlam veremediği bu bağı Smith "Onun bir erkekle kurduğu şekilde bir ilişkim olamayacağını biliyordum. Ama zaman geçtikçe fark ettim ki bizim aramızdakine başka kimse sahip olamaz, kadın veya erkek." diyerek açıklar. Fiziksel ilişkilerinin son bulması birbirine her gün dokunan ruhları için sorun teşkil etmediğini ortaya koyar.

Kitabın devamında Robert'ın uyuşturucu bağımlılığı, parasızlık, evsizlik gibi birçok sıkıntıyla karşı karşıyalardı. Şartlarını zorladılar ve birçok renkli karakterin yuvası olmuş Chelsea Otel'den oda kiralamayı başardılar. Patti daktilosu başında günlerini geçirirken Robert deneme yanılma yoluyla kendine fotoğrafçılığı öğretiyordu. Dostu hayallerinin peşinden gidebilsin diye gerektiğinde ciddi fedakarlıklar yapıp kendini Robert'a bakmaya adanmış Patti, karşılığında hiçbir şey beklememişti. Zamanla hayatlarına farklı romantik partnerler girse de birbirlerindeki yerleri farklıydı.

Kapak fotoğrafını bizzat Robert'ın çektiği, 1975'te yayımladığı ilk albümü "Horses" ile büyük başarı yakaladı ve New York rock sahnesine adını yazdırdı. Dördüncü albümü "Wave"i yayımladığı sırada aşık olduğu gitarist Fred "Sonic" Smith ile evlenerek sonraki uzun yıllarını iki çocuklarını yetiştirmeye adanmıştı.

Robert'ın AIDS teşhisi aldığı haberiyle yıpranan sadık arkadaşlıkları, 1989'daki zamansız ölümüne kadar kesintisiz devam etti. "Benim ailem sensin." dediği insanı kaybeden Patti'nin artık verdiği bir söz vardı dostuna. Bu biçimlendirilmemiş iki çocuğun, bir ömür sürmüş ama elleri hiç ayrılmadan tamamlanmış büyüme hikayesine "Çoluk Çocuk" adıyla noktayı koydu.

Armoniden Fazlası: Duyulmak

Notaların, ritimlerin, arpejlerin ve bir sürü müzik teriminin ötesinde, müzik dediğimiz kutsal güç bizlere bir sanattan çok daha fazlasını vadeder. Müzik ve sevgi, insanoğlunun en derin duygularını, en savunmasız anlarını ve hayata dair varoluşlarını ifade etmek için yaratılmış iki muazzam güçtür. Her ikisi de evrensel bir dil gibi, sınırları aşan bir bağ kurar; ruhları sarar ve kalpleri genişletir. Bu iki güç arasındaki ilişki, insanoğlunun varoluşunun en temel gerçeklerinden birini oluşturur. Müzik, sevginin melodik yansımasıdır; sevgi ise müziğin duygusal bir anlam taşımalarını sağlayan güçtür.

Pek çok şarkının yazılma amacıdır aşk, sevginin en romantik ve en tutkulu hali. Hangi parçayı dinlersek, bizi bir hissiyata götürür. Çoğunlukla aşktan ve sevgiden doğan hikayeleri dinleriz şarkılarda. Bütün bunlardan farklı olarak, müziğin bir yeteneği daha vardır aslında: Duyulmak.

Öyle bir an gelir ki bazen, kimsenin bizi anlamadığı, çektiğimiz acıları ve karşılaştığımız zorlukları görmediğini düşünürüz. Ama öyle anlar vardır ki hayatta, bir şarkı sizi hiç beklemediğiniz bir anda sevgiyle kucaklayıp kollarında uyutur. Müzik böyle bir şeydir işte, bazen beklenmedik ve epey şaşırtıcı...

Aya özel: Sophie Morelli - We Will Live Forever

Agape

Sevgi bütünlük değil, eksiklik; kaynaşma değil arayıştır, tatmin olmuş mükemmellik değil, yiyip bitiren yoksulluktur.

Sokrates'in de desteklediği gibi Platon'un aktardığı bu tanım, sevgi felsefesine ışık tutmaktadır. Ayrıca Platon'un Şölen diyalogunda Aristophanes sevgiyi herkesin ruh-beden ikizinin eksikliğini, yoksunluğunu giderme çabasına verilen isim olarak nitelendirir. Herkes, koptuğu yarisına kavuşmak ve iki yarımı birleştirip tamamlanma arzusuna düşüyordu;

işte sevgi dedikleri budur;

***Yaratılışımızdaki
bütünlüğü arzulamak,
aramaktır.***

şeklinde açıklar.

“Adanmışlık”. Var olan her şeye duyulabilecek kusursuz ve sonsuz sevgiyi, zamanın önemli düşünürlerinin aklını ve hatta kalbini bile meşgul eden, İncil’de dahi sıkça yer verilen koşulsuz sevgi. Agape, “sevgi veya sevgi dolu ilgi” anlamına gelen Yunancadan türetilen bir terimdir, derin ve olağanüstü bir aşktır. İlişkilerde Agape olmadan uzun vadeli bir birlikteliğin aynı tutkuyla yürüyemeyeceği düşünülür. Agape sevmenin de ötesinde bir duygu, içimizdeki her şeye hâkim olan, tüm boşlukları dolduran ve kalbimizdeki tüm öfke, kızgınlık ve olumsuz her duyguyu toza dönüştüren bir duygudur.

Felsefi, edebi ve özellikle dini açıdan sıkça üzerinde durulan bir kavram olmakla birlikte bu kavram, İncil’de sevgi için en çok kullanılan ifadedir. En güçlü ve asil sevgi türünü bir his veya duygudan ziyade, istekle yapılan bir eylem olarak tanımlar. İncil’de geçen “Tanrı bizi her şeye rağmen çok seviyor.” sözü “Agape” kavramından büyük ölçüde izler taşımaktadır.

Bu kavram, Antik İyonya’nın en büyük düşünürlerinden biri olan Pisagor’un manevi ve etik prensipleri vurguladığı öğretilerinde yer alan en önemli konulardan bir tanesiydi. Bireysel farklılıkların ötesine geçip kişileri bir arada tutan insanlığı deneyimlemelerini teşvik eden bir yere sahipti. Bu, Pisagor’un uyum, denge ve tüm canlı varlıkların birbiriyle bağlantısını vurgulayan öğretilerini somutlaştırıyordu. Agape kavramı; sevgiye gönderme yaparak dünya ve insanın dünya üzerindeki yerini derinden kavramaya teşvik ederek Pisagor’un öğretisini destekliyordu.

Felsefi bağlamda "Agape" Paul Tillich ve Martin Heidegger'in felsefi düşüncesinde büyük rol oynamaktadır. Heidegger, Agape'yi salt sevgi ve varoluşsal anlamda felsefesine konu eder. Heidegger'e göre Agape, insanlara karşı içten bir sorumluluk ve bağlılığı içeren eşsiz bir sevgi olarak ele alınmıştır. Agape kavramı Heidegger için bireylerin varoluşsal derinlikte başkalarıyla iletişim ve duygusal bağ kurarak onlara duyduğu sevgi ve sorumluluğu ifade eden bir perspektiftir.

Diğer bir yandan Paul Tillich, Agape kavramını sevgi ve varoluş bağlamında diğer filozofların aksine çok derinden inceler. Tillich'e göre bu kavram dört farklı konuda ele alınır. İlk olarak "özverili sevgi" olarak incelenir ve bu, bireyin kendi çıkarlarından önce başkalarının refahını düşünmesini içerir.

İkinci olarak "dini bağlam" üzerine düşünülür, Hristiyan teolojisi için önemli olan Tanrı'nın insanlara duyduğu karşılıksız sevgiyi temsil eder. Tillich'e göre bu sevgi, insanlar arasındaki ilişkilerde de örnek alınmalıdır. Diğer bir konu da Agape'nin "varoluşsal boyutu" olarak adlandırılır. Varoluşsal boyut, bireyin kendi varoluşunu başka kişilerin varoluşuyla bağdaştırır ve anımsar. Dolayısıyla birey, bu konuda sorumluluk geliştirir. Son olarak Tillich, Agape'yi "toplumsal adalet" ile ilişkilendirir. Kişilerin oluşturduğu sevgi ve sorumluluk kavramlarını diğer bireylerle bağ kurarak çaba gösterdiğini ve bu doğrultuda toplumsal adaleti oluşturduğunu düşünür. Tillich'in ele aldığı bu dört farklı kavram kendi içerisinde bağdaşmakla birlikte Agape sevgisini en kapsamlı şekilde açıklar.

Diğer bir yandan, Agape en çok da dini açıdan ele alınan bir kavram olup, başta İncil olmak üzere pek çok dini kaynakta yer edinmektedir. Bu kavram esasında manevi olarak tanrıya olan sevgi bağlamında ele alınmış ve üzerine düşünülmüştür. Elçi Yuhanna, 1.Yuhanna 4:16'da şöyle yazıyor: **“Tanrı’nın bize olan sevgisini tanıdık ve buna inandık. Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı’da yaşar, Tanrı da onda yaşar.”** İncil, kavramın en temel anlamı olan koşulsuz, eğer’siz sevgiyi Tanrı ile bağdaştırmaktadır.

Agape’nin felsefi, dini ve diğer alanlardaki tanımları bir köşeye bırakılırsa, Agape görünenin aksine daha derin anlamlar taşımaktadır. Ağırıklı olarak Tanrı’ya olan koşulsuz bağlılık olarak görülse de bunun üzerine düşünüldüğünde aslında kavramın tanımının bile kendisi hakkında ne kadar çok şey anlattığı gözlemlenebilir. Birçok inanışa göre Tanrı’ya koşulsuz bağlanmak, tüm benliği ona armağan etmek asıl doğru olanıdır. Agape kavramı da tam olarak budur; sevgiyi hiçbir şeye hiçbir nedene indirgememektir. Gökyüzündeki kuşlara, kavuşamadığın sevgiliye, kitaplıkta duran en tozlu kitabın satırlarına ve eski bir dostu duyulabilecek karşılıksız, çıkarsız ve bir nedene bağlanmayan sevgiyi temsil eder.

Sevgi; şefkat tutku ve sabırdır, övünülen ve böbürlenilen bir kavram değildir. Her şeye rağmen sevmek de değildir “rağmenler için” sevmektir. Bitmek tükenmek bilmeyen umutlar beslemek ve onları benliğe yedirmektir. Güzel bir çiçeği görüntüsü için balkona koyup onu sulamayı bırakmak sevgi değildir. En kötü anlarda hissedilen anne sevgisi kadar sıcak ve huzurlu olmalıdır. Anlaşılacağı üzere, kavramın da aslında tanımladığı gibi Agape türü sevgi, sevgi duyulana “tanrılaştırmaktır”. Tanrıya duyulan koşulsuz ve sonsuz sevgi gibi uçsuz bucaksız hisleri barındırır. Birçok inanışa ve düşünüre göre eğer insanlar birbirini Agape sevgisinde sevebilseydi; savaşlar, ölümler, açlıklar, sefalet, ve kaygı olmazdı. Sevgi bitebilen bir şey değildir, her zaman daha fazlasına inanmak ve düşlemektir.

DÜNYA KANSER GÜNÜ

Dünyada yaklaşık olarak 200 farklı türde kanser vardır. Genetik yatkınlık, gündelik yaşamın getirdiği alışkanlıklar ile kanserin çeşidi kişiden kişiye farklılık gösterebilir. Fakat en yaygın görülen kanser çeşitleri; meme, akciğer lenf, lösemi, prostat, tiroit, rahim ve kolon kanseridir. Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) 2020 yılında yayınladığı istatistiksel çalışmada da kalp hastalıklarından sonra en sık yaşanan ölüm sebebinin kanser olduğu ortaya çıkmıştır. Aynı istatistikler her 5 kişiden birinin hayatı boyunca kansere yakalanmış olduğunu, her 8 erkekten 1'inin ve her 11 kadından birinin kansere sebebiyle hayatını kaybettiği belirtilmiştir.

4 ŞUBAT

Kanser Nedir?

Kanser sağlıklı olan bir hücrenin normal düzeninin dışında bir oranda ve hızda bölünüp mutasyona uğramasıyla ortaya çıkan bir hastalık türüdür. Kanserli hücrelerin bulunduğu organ veya dokudan başka bir yere sıçramasına da metastaz denir. Metastaz gerilemiş olan kanserli hastalarda, kanserin aslında tekrardan nüksetmesidir. Kanserinin önceden bulunduğu bölgede veya farklı bir bölgede görülebilir. Önceki kanserli hücrelerin vücutta kalmış olmasından kaynaklanır. Kanser hücrelerinin durmadan çoğalabildiği bilinmektedir. Normal bir bağışıklık sistemi olan canlının vücudu anormal hücreleri yakalayıp yok etmektedir. Ancak kanser hücrelerinin bağışıklık sisteminden kaçabildikleri bilinmektedir. Normal vücut hücrelerinde olan ortalama yaşam süresi, kanser hücrelerinde görülmemektedir. 4 faza ayrıldığı bilinmektedir. Uzmanlara göre ise dördüncü evre en son evredir.

Kanser Türleri:

Kanser türleri bulunduğu organ ya da ilerlediği kök türüne göre adlandırılırlar. Bunlardan bazılarını şöyle sıralanabilir:

Karsinom: En sık teşhisi konulan kanser türüdür. Vücudun birçok yüzey ve dokusunda bulunan vücut dokularını kaplayıp korumakla görevli olan, epitel hücrelerden kaynaklandığı bilinmektedir.

Sarkom: Kas, yağ, kan damarları, lenf damarları – lifli dokular, kemik ve yumuşak dokularda oluşan kanser türüdür.

Lösemi: Kemik iliğinden ve kan hücrelerinin anormal oranda çoğalmasından ötürü oluşan kanser türüdür. Akut veya kronik olabileceği belirtilmektedir.

Lenfoma: Bağışıklık sisteminde bulunan T ve B lenfositlerinden kaynaklanan kanser türüdür.

Multipl Myeloma: Plazma hücrelerinden kaynaklandığı bilinen kanser türüdür.

Kanser Türleri:

Melanom: Melanosit olarak adlandırılan deri hücrelerinden kaynaklandığı bilinen kanser türüdür.

Germ Hücreli Tümörler: Erkek ve kadın üreme hücrelerinden kaynaklandığı bilinen kanser türüdür.

Nöroendokrin Tümörler: Hormon salgılayan hücrelerden kaynaklanan kanser türüdür.

Karsinoid: Sindirim sisteminden kaynaklandığı bilinen kanser türüdür.

Meme kanseri dışında kemikte görülen kanser hastalığının çok ilerlemiş olduğunu ve hastanın yaşama oranının çok düşük olduğu uzmanlar tarafından belirtilmektedir.

Türlerinin yanı sıra köken olarak aldığı organ veya dokuya göre türleri ise şöyledir; Akciğer, rahim ağzı, böbrek, nazofarenks, beyin-omurilik-omurga- kemik tümörleri, deri kanseri gibi isimler olarak adlandırılmaktadırlar.

Kanserde Erken Teşhis:

Kanser sürecinde erken teşhis çok büyük önem taşır. Ve birçok insanın hayatı erken teşhis sayesinde kurtarılmıştır. Kanserinin erken teşhis edilebilmesi açısından vücudun verdiği bazı uyarıları dikkate almak gerekmektedir. Örneğin, memede kitle, mide-kemik ağrısı, halsizlik, soluk alamama durumları sıkça görülebilen belirtiler arasındadır. Bu şikayetler doğrultusunda kesin tanı konulabilmesi adına hastadan biyopsi örneği alınarak laboratuvar ortamında biyopsi ile alınan hücre-doku detaylıca incelenir.

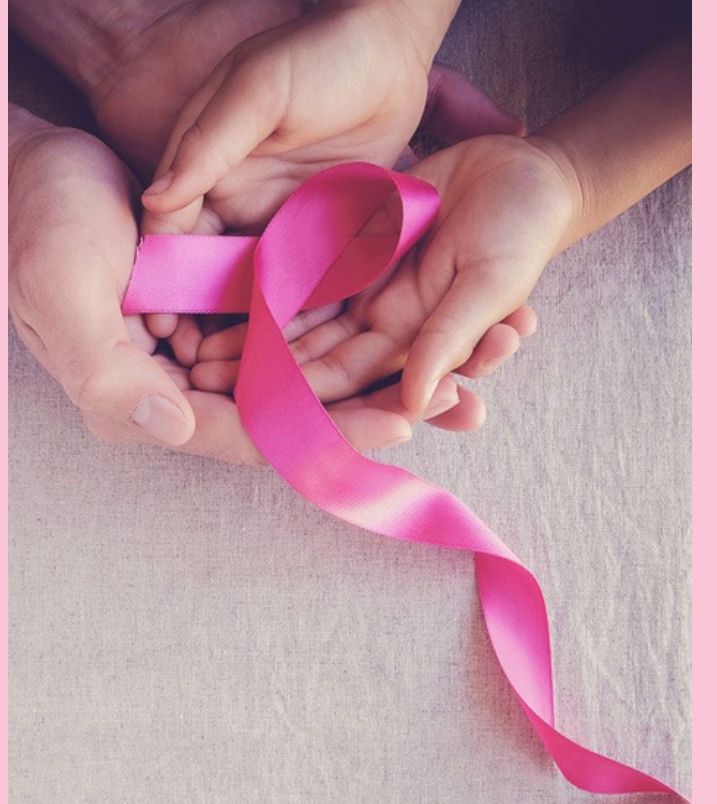
Alternatif Tıp ve Kanser:

Alternatif tıp olarak bilinen fakat hiçbir bilimsel kaynağa dayandırılmayan bu alan ise tedavisi tam olarak bulunamayan kansere kendi çapında çözümler sunduğunu vadeder. Sağlıklı beslenme ve bazı bitki karışımlarıyla, Lokman Hekim edasıyla, bu hastalığa şifa olacaklarını iddia ederler. Alanında uzman olan kişiler ise böyle insanlara itibar edilmemesi gerektiğini sıkça vurgulamaktadır.

Kanser toplum olarak bilinç kazanılması gereken bir konudur. Yalnızca tanımını bilmek değil bu duruma karşı farkındalık sahibi olmak da çok önemlidir. Rahatsız olunabilecek soruların sorulmaması ya da fiziksel görünüşe karşı ekstrem bir tutum sergilenmemelidir. Zaten çok zor olan bu hastalıkla ölüm kalım mücadelesi veren insanlar, toplumun bu tutumuyla beraber daha da strese girebilmektedirler.

Moral-Motivasyon & Kanser İlişkisi:

Bu alanda uzmanlaşmış olan insanlar moral ve motivasyonu yerinde olan hastaların hastalık sürecinin daha iyi geçtiğini belirtmişlerdir. Fakat aynı zamanda morali bozuk olup hala tedavisine devam edilen hastalarında bu moral bozukluğu sebebiyle tedavinin kötü ilerlediğinin de söylenemeyeceğini ifade etmişlerdir.

PEKİ?

Peki gerçekten kanserin kesin bir çözümü var mıdır? İnsanın uzayı keşfe çıktığı çağda üzerine yoğun çalışmalar yapılan kanser hastalığının çaresinin olmaması akıl süzgeci mantıklı çalışan insanlar tarafından ütöpik görülür. Kapitalizm insanlığa o kadar yoğun bir şekilde nüfuz etmiştir ki, merhamet duyguları ruhlarıyla beraber kapitalizm tarafından emilmiştir. Çünkü binlerce liraya yok satan kanser ilaçları, aslında hastalığı bitirmeden sadece acılara iyi geldiğinden, üreticileri tarafından kaybedilmemesi gereken bir servet olarak görülür. Oysaki bu uğurda ne hayaller ne hayatlar yok olmuştur. Kimi anne kucagını, kimi yol arkadaşını, kimileri ise sırtını yaslayabileceğine inandığı babasını bu uğurda kaybeder. Peki bunca acının ve kederin tek bedeli para mıdır? İnsanlık para uğruna nice canların feda olmasına karşın ölmüş müdür?

TANIDIK YABANCI

Aynada gözlerimi gezdirdim. Karşımda gördüğüm kişi bana benziyordu. Kaşı, dudakları, yüz hatları, hepsi her gün görmeye alışık olduğum şeylerdi. Ama yüzündeki ifade onu bambaşka birine dönüştürmüştü gibiydi. Ben değildim sanki. Büyümüş bir kadının bedenine hapsolmuş küçük bir kız çocuğuna benziyordu daha çok. Bu yansımadaki insan, içindeki kırılğan parçayı korumakla görevli bir kabuktu sadece. Kurumuş, derin hasarları olan bir kabuk. Bunları düşünürken gözlerim aynanın mümkün olabilecek her milimetresinde dolaşmıştı. Vücudumu incelerken içimden olumlu bir his geçiremiyordum. Kendimi her ne kadar zorlasam da vücuduma karşı hissettiğim duygular olumsuz şeylerdi.

O, bu olumsuz düşünceleri hak etmiyordu. Ama kendimi böyle düşünmekten alıkoyamıyordum. Kafamın içindeki düşünceler susmak bilmiyordu. Biri bitse diğeri başlıyordu. Beynimin her köşesinde farklı bir tartışma yaşanıyor. Bedenim bu kargaşanın etkisiyle bitkinleşmeye başlamıştı. Bu bitkinliğe rağmen içimde alevlenen bir öfke vardı. Sanki damarlarımda asit akıyormuş gibi yanıyordu tenim. Bu öfkenin tam olarak neye veya kime karşı olduğundan emin değildim. Belki de her şeye ve herkeseydi, hatta en çok da kendime.

Ellerimi yasladığım buz gibi lavabodan çekerek doğruldum. İçimdeki kargaşayı biraz olsun azaltmasını umarak derin bir nefes verdim. Odama dönmek için adım atmak istediğimde ilk birkaç saniye bacaklarım hareket edemedi. Muhtemelen aynı noktada dakikalarca durduğum için uyuşmuşlardı. Sonunda bacaklarımı hareket ettirip hızlıca odama ulaştım. Yatağıma uzandım.

Bir insan nasıl hayatına rastgele giren birini bu kadar sevebilirdi. Gülünç bir durumdu. Özellikle de o kişiyi severken fark etmeden öz sevginizi de harcadıysanız. Büyük bir ahmaklıktı. Kendinize yaptığınız çok büyük bir haksızlıktı bu. O gitmişti ve benim bütün sevgim de onda rehin kalmıştı. Ama toparlamak zorundaydım. Baştan başlamak zorunda olsam bile bunu yapmam gerekiyordu. Ben bu sevgiyle doğmamıştım sonuçta. Her ne kadar sevgiye yatkın varlıklar olsak da kimse dünyaya gözlerini açtığında bir duygu barındırmıyordu. Bomboş bir kanvas olarak gelmiştim dünyaya.

Annemin kokusunu ilk alışımında bir fırça darbesi vurulmuştu tuvalime. İlk yakın arkadaşımı edindiğimde, öğretmenime yanlışlıkla anne dediğimde, saçlarımı kestirip kendimi beğendiğimde yavaş yavaş bir resim çıkmıştı ortaya. Ağladığımı duyan ablamın bisikletten atlayıp kendi yaralanmasını umursamayarak bana koştuğunda bir ağaç, katıldığım bir yarışmada bir ödül alamamama rağmen öğretmenin bana aldığı anahtarlıkla bir nehir eklenmişti resmime. Kendimle duyduğum her gurur dolu anı ise resmin hikâyesini şekillendirmişti.

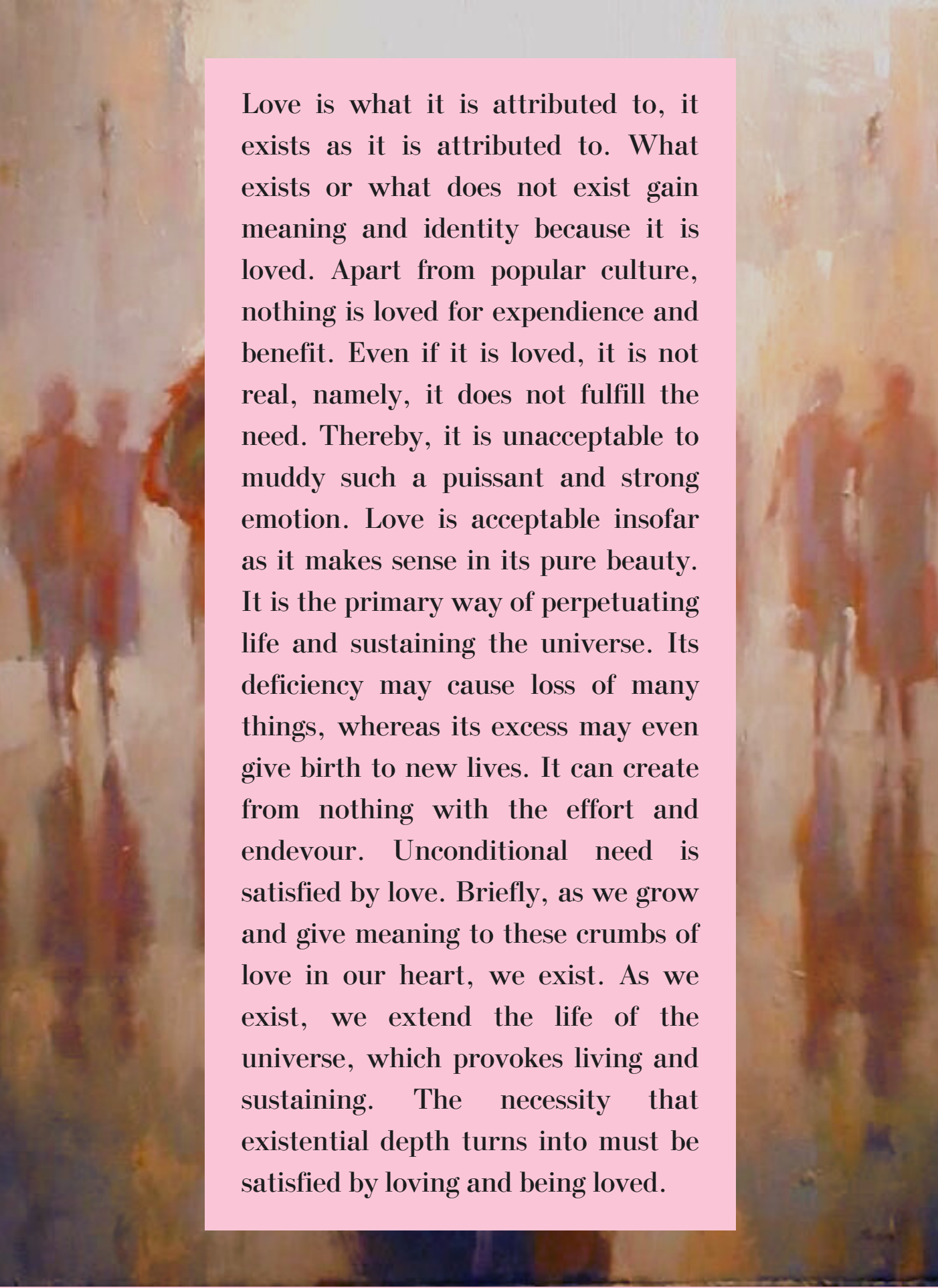
Pek tabii o kanvası yeniden boyayabilirdim. Yaşadığım hisler bana aitti. Eylemlerim ve kararlarım bana aitti. Ve ben her ne kadar kulağıma iğrenç gelse de- ki aslında iğrenç olması gereken son şey buydu- kendimi yeniden, tekrar tekrar sevmek istiyordum. Bütün sevgimi bir kere hak etmeyen biriyle harcamıştım zaten. Bir başkasına bu kadar büyük bir sevgiyi sunabiliyorken bunu aslında en çok hak eden kişiye de sevgimi sunmamak çok büyük bir kötülük olurdu. Ve kendimi tekrar sevebildiğimde, bu sevgiyi en güvenli ve kendine ait bir yere koyabilmek için de elimden geleni yapacaktım. Onu bir daha hayatıma öylesine girdiğini bilen birinin eline kaptırmak istemiyordum. Kendimi, her zaman bana ait olması gereken sevgiyi, tekrar yitirmek istemiyordum. Bu sefer onu sıkı sıkıya tutacaktım.

ON LOVE

The moment existential depth begins to lose its meaning in time and space, it becomes just a feeling need. What is unimportant, what is experienced and felt is unimportant. This need must be fulfilled. As always, this need, the remedy, is sought in the essence of humanity. Love. Because love is part of the endeavor to make sense of existence, nature, divinity and the universe. Since existence is a search for meaning, love is an abstract detective. It is the only feeling for which everything can be ignored, for the sake of it, the only feeling that causes death in its absence. It is the most distinct and sincere human enclosure that urges life.

The world has endured all these struggles and absences in its billion years, perhaps only due to love. If it were not for this real, embraced and purely heartfelt fluttering, we would have embraced a collapsed universe a long time ago. Still, it was love that put off this. There have always been people throughout history who have known how to love. Thanks to them, the life of this planet which is a small part of the universe has been extended. Can someone who has never loved be able to live, to understand, to feel? People who don't know how to love don't understand themselves, therefore don't hear the universe and therefore don't understand it. This is perhaps why the most fundamental feeling and need is love.

Love is what it is attributed to, it exists as it is attributed to. What exists or what does not exist gain meaning and identity because it is loved. Apart from popular culture, nothing is loved for expiendence and benefit. Even if it is loved, it is not real, namely, it does not fulfill the need. Thereby, it is unacceptable to muddy such a puissant and strong emotion. Love is acceptable insofar as it makes sense in its pure beauty. It is the primary way of perpetuating life and sustaining the universe. Its deficiency may cause loss of many things, whereas its excess may even give birth to new lives. It can create from nothing with the effort and endeavour. Unconditional need is satisfied by love. Briefly, as we grow and give meaning to these crumbs of love in our heart, we exist. As we exist, we extend the life of the universe, which provokes living and sustaining. The necessity that existential depth turns into must be satisfied by loving and being loved.

sizden gelenler

- Şeyma Nur AYDIN ✦ Karakalem çalışması
Egemen CANIM ✦ Şiir
Özge KARATEKE ✦ Narcissus ve Sevgi
Zeynep ARITOPRAK ✦ Çocuk Bakışlarında Kumrular

*hepinize
teşekkür ederiz!*

ŞEYMA NUR AYDIN

Bir fani istemiyor diye
Gün batmaz mı hiç?
Sarı yıldız bizi ısıtıyor sanardık
Gel gör ki biz onun kulu kölesiyiz
Göz yaşların dondu kaldı yanaklarında
Onsuzluğun ayazıyla
Hüznün yüzünü kazıyor tırnaklarıyla
Herkes duyurduğun çığlıkların
O'na kadar gider mi sandın?
Öyleyse çok masum olmalısın.
Sen seviyorsun diye doğudan kırpmadı gözünü
Ne de batıdan terk etti seni, üzül diye.
Hatırlar mısın o eski kahramanı,
hani şu neredeyse dokunacak gibi olan
ihtişamı seni beni yakan küreye.
Altındakilerin sayısı çok diye
Sen de sanma ki ona yakınsın.
Eğer bir etki bıraktığına inanmaya devam edersen,
kül olup yanacaksın.
Sen ölmüşsün kalmışsın ne fark eder?
Hayat sandığın bu kızgın alevler
Seni yutar, yangın olur.
Belki de budur yegane yolu
Onunla bir olabilmenin ömür boyu.

EGEMEN CANIM

NARCISSUS VE SEVGİ

ÖZGE KARATEKE

Ege Üniversitesi

Amerikan Kültürü ve Edebiyatı 1. sınıf öğrencisi

Narcissus, güzelliği ile cinsiyet fark etmeksizin herkesi büyüleyen, bir bakanın bir daha dönüp bakmak isteyeceği, güzelliği kadar kendine ilan-ı aşk edenleri reddetmesiyle de tanınan; adeta güzelliğin insan ırkındaki timsallerinden biri olan Narcissus... O ki güzellerin güzeli, bunu fark etmesi için sürekli yansımasına ve bunu gösteren bir şeye ihtiyaç duyar. Tıpkı günümüz bazı ilişkilerinde sevgi sözcüğü altına saklanan kişilerin; kötü duygularını hafifletmek için manipüle edecekleri birine ihtiyaç duyması gibi.

İsmi “narsizm” ve “uyuşturma” anlamına gelen, narkoz kelimesinin de kökenini oluşturan bu kişi; nehirde gördüğü yansımasına o kadar aşık olur ki yanından ayrılamaz ve bu onun sonunu getirir. Narcissus’un su içmek için eğilip kenarında yansımasına bakarak öldüğü o nehir ne kadar yansıtmasından dolayı bir ayna görevi görse; de aynı zamanda sürekli bir akış içerisinde olan nehir ve evrende sonsuz bir döngü içerisinde olan su, Narcissus’un kendisine olan aşkının asla karşılık bulamayacağı için sonsuza kadar sürmesini de temsil eder. Bunu bir nevi narsist kişilerin kendilerini düzeltmedikleri taktirde hep birine ihtiyaç duyacağına ve kendini sevemeyeceğine benzetebiliriz.

Tüm ressamalar ne kadar Narcissus'u kendini seyrederken çizse de onun nehre bakarken gördüğünü nedense kimse resmetmez. Narcissus'un gördüğü kendi büyüleyici yansıması ve etrafında da nehrin diplerine ulaşamayan günışığının oluşturduğu karanlıktır, bu da bir nevi kendi ruhundaki karanlıktır. Egosunun ve narsistliğinin kapladığı ruhu günümüzdeki ilişkideki insanları da temsil eder. Echoilişkilerdeki empat ve verici tarafı temsil ederken bu hikayedeki Narcissus arketipi toksik ve narsist kısmı temsil eder. Echo onun yüzünden ölse de tanrılar onu kendine olan aşkıyla lanetleyene kadar ona hissettirdiklerini düşünmez ve empati yapamaz.

Hikayesinde söylediği “Suya yansıyan gördüğüm o güzelliğe nasıl ulaşabilirim?”

Onun yanı başından ayrılamam, beni ancak ölüm özgür kılabilir” cümlesi aslında bir yandan sudaki imajinergörüntüsüne asla ulaşamayacağı için onunla birlikte olmanın tek yolunun nehir kenarında beklemesi gerektiğini anlamasıdır. Gördüğü yansımanın kendisi olması ve aslında sürekli kendiyle beraber olmasına rağmen bu yansımayı görmek için sürekli bir şeye ihtiyaç duyması fikrimce egoistlerin de zayıf noktasının olmasının söylemidir.

Narcissus'un sürekli kendini görmek için aynaya ya da nehre ihtiyaç duyduğu gibi günümüzdeki egoistler de kendilerini adeta pohpohlamak için başkasına ve karşılaştırmaya muhtaçlardır. Tanrı bile ne kadar mükemmel olursa olsun onun yüceliğini ve görkemini kendimiz gibi ona kıyasla aciz kişiler olmadan fark edemeyiz. Tüm bu güzellik, yücelik gibi kavramlar oluşmak için 2 farklı kişi veya nesneye ihtiyaç duyarlar ve hikayede gördüğümüz hali de Narcissus'un nehire ihtiyaç duymasıdır.

Echo ve daha nice aşığını reddeden Narcissus hikayemizin sonunda tanrıların lanetlemesiyle ölürek nergis çiçeğine dönüşür. İnsanların mitlere yıllarca yıl sonra bile ihtiyaç duymasının nedeni olan arketipleri ve benzeyen olaylar sonucunda böyle bir hikayeden bile günümüz ilişkileri hakkında tavsiye alıp kendi hayatlarımıza ve ilişkilerimize entegre edebiliriz. Mitler ve insan hayatları ister sevgi, ister ego, ister kibir veya nefret olsun hep bir yansımadır ve hep de öyle kalacaktır.

ÇOCUK BAKIŞLARINDA KUMRULAR

Bazı anlar, gözlerinin içine baktığımda
Görürdüm,
Pırıl pırıl parlayan o güzel gözlerin.
Bembeyaz bir ayna gibiydi gözlerin.

Kimi zaman çocuk kahkahalarını duyardım.
Kulaklarımızı tika basa dolduran o gülüşün
Çiçek açardı güzel yüzün, haberin olmazdı.

Sen şimdi uzaktasın,
Ben senden daha da uzakta.
Bugün bir kumru gördüm,
Uzansam tutacaktım sanki.
Ama uçağını adım gibi biliyordum.

Şimdi ellerine uzanıp tutabilmek de
Tam olarak böyle işte,
Bir kumru gördüm yürürken bugün,
Uzansam tutacaktım sanki.

ZEYNEP ARITOPRAK

kaynakça

Film Kesitleri:

<https://en.m.wikipedia.org/wiki/Philia>

<https://en.m.wikipedia.org/wiki/Storge>

Fırça Darbeleri:

wikipedia

Visual-arts-cork.com

Europeana.com

Tatler.com

Culturezvous.com

Khan Academy

Youtube.com (Art Deco – That Art History Girl -The Wallace Collection

Yazarlardan Eserlere:

<https://www.service95.com> <https://www.npr.org>

<https://www.discogs.com>

patti smith, Just Kids 2010

Felsefe:

<https://tr.m.wikipedia.org/wiki/Agape> <https://agapeturk.com/agape-nedir/03/10/2019/> <https://www.edebiyathaber.net/askin-uc-hali-eros-philia-ve-agape-ismail-gezgin/> <https://via-hygeia.art/tr/blog/pisagor-ziyafeti-veya-agape-hakkinda/>

Ayın Öne Çıkanları:

Medicalpark.com- Memorial.com- Jstor.org- Mediana.com-

Yeditepehastaneleri.com- Aa.com- Anadolusağlık.com- Neolife.com-

Oxford languages

Oysa herkes öldürür sevdiğini,
Kulak verin bu dediklerime,
Kimi bir bakışı ile yapar bunu,
Kimi dalkavukça sözler ile,
Korkaklar öpücük ile öldürür,
Yürekliler kılıç darbeleriyle!

Oscar Wilde

